

Trešdiena

Evaņģēlijs pārspēj visus pretspēkus

Otrā eņģeļa vēsts

Atklāsmes grāmatā attēlotā
ļauno spēku darbība mēģina
atdarināt Dieva darbību.

Piemēram, trīs Dieva eņģeļi
pasludina pasaulei evaņģēliju
(Atkl 14:6–12), bet pūķim ir trīs
dēmonu gari, kas dodas pie zemes
ķēniņiem sapulcināt tos pēdējai
sadursmei ar Jēru (Atkl 16:13, 14).
Šāds domāšanas veids rodams visā
otrā eņģeļa vēstī. Dievam ir pilsēta,
un pūķis rada pats savu pilsētu –
Bābeli. Bābele pasludina cilvēkiem
vēsti, mūžīgā evaņģēlija viltojumu,
un tādēļ nevaldīs.

Bābele un Jērs

Otrais eņģelis pasludina labo vēsti:
“Ir kritusi, ir kritusi varenā Bābele,
kas ar savas netiklības kaismes
vīnu ir apdzirdījusi visas tautas.”
(Atkl 14:8)¹ Turpinājumā sīkāk
aplūkosim šīs vēsts pamatelementus.

Senā Bābele un kritušais ķerubs

Viss sākās Šināras zemes ielejā
(1Moz 11:2) – tā vēl sauca Bābele
un apzīmēta Mezopotāmijas
dienvidu daļa. Šajā vietā cilvēki
pēc plūdiem nolēma būvēt pilsētu,
ko nosauca par Bābeli un kuras
tornis sniedzās debesīs (4. pants).
Vietvārds “Bābele” cēlies no ebreju
darbības vārda “balal” ar nozīmi
‘sajaukt’, līdz ar to Bābeles nozīme ir
‘sajukums’. Tiek vēstīts par cilvēku
radītu plānu, kas tos vieno kopīgā
mērķī, un par viņu darbiem un
sasniegumiem, sakņotiem vēlmē
pašsaglabāties. Ar neiedomājamu
godkāri viņi tiecas iegūt kontroli
pār zemi un debesīm – pār visu.
Šī godkāre sasniedz grandiozus
apmērus, jo mērķis ir uzbūvēt
kosmisku pilsētu, kurā pilnīgi
neatkarīgi no Dieva iekļaut divus

vissvarīgākos eksistences slāņus, proti, cilvēcisko un dievišķo. Babilonieši pilsētu sauca par “Dieva vārtiem”, iespējams, jo bija paredzēts, ka šī kosmiskā pilsēta savienos cilvēkus virs zemes ar dieviem debesīs. Šajā Bībeles stāstā atklāta sacelšanās pret dievišķo nodomu cilvēkam (1Moz 9:7; 11:4). Projekta būvēšana un nodomu īstenošana tika pārtraukta, kad Dievs neaicināts iejaucās, samaisot cilvēku valodas, kas spēlēja vienojošu lomu (1Moz 11:7, 8).

Bābeles lepnums un pašpietiekamība pilnībā atklājas Jesajas grāmatā, kad Kungs paziņo Savu spriedumu Bābelei, ko pārstāv tās ķēniņš (Jes 14:3–23). Pantos ar kritušā ķeruba godkārīgajiem centieniem aprakstīti Bābeles ķēniņa mērķi un nodomi. Dievs atklāj ķeruba iekšējo samaitātību: “Tu domāji savā sirdī: es debesīs uzkāpšu, augstāk par Dieva zvaigznēm uzcelšu savu troni, sēdēšu sapulces kalnā pašos ziemeļos! Virs mākoņu virsotnēm uzkāpšu, šķitīšos kā pats Visuaugstais!” (13., 14. pants) Tādi paši centieni lielākā vai mazākā mērā rod vietu arī cilvēka sirdī. Lai gan vēsturiski Bābele ir kritusi, ķeruba mērķi vēl arvien ir dzīvi, un viņš pūlas tos īstenot gala laikā.

Gala laika Bābele un kritušais ķerubs

Senās Bābeles būtība un nolūki tagad simbolizē gala laika Bābeli. Atklāsmes grāmatā Bābele, pirmkārt, ir nešķīstā trīsvienība. To veido trīs spēki, apvienojušies sekmēt kritušā ķeruba plānus (Atkl 16:13), – pūķis, kas, šķiet, pieņēmis Dieva lomu (piem., Atkl 13:2, 4), zvērs no jūras, kas bieži atdarina Kristu (piem., Atkl 1:8 un 13:14), un zvērs no zemes, saukts arī par viltus pravieti, kas veic Gara darbu (piem., Atkl 13:13; 19:20). Vēsturiskajā apokaliptisko pravietojumu interpretācijā zvērs no jūras aino pāvestības sistēmu, zvērs no zemes simbolizē Amerikas Savienotās Valstis un pūķis ir spiritisms, kas balstās pagāniskajā dvēseles nemirstības idejā caur ko sātans darīs viltus brīnumus (Atkl 16:13, 14).

Otrkārt, Bābelē vislielākā mērā izpaužas gala laika vispasaules atkritusī kristietība. Bābele ir tā Laodiķejas draudzes daļa, kas nav ņēmusi vērā Kristus aicinājumu atvērt durvis un atgriezties pie Viņa (Atkl 3:14–22). Tā kā viņa ir bagāta (Atkl 18:3, 11–13) un tai pieder skaisti tērpi (16., 19. pants), nav vajadzības pēc tām vērtībām un drēbēm, ko Kristus visiem

pieāvā – evaņģēlija bagātību (Atkl 3:18). Zvēri, kas veido Bābeli, nav mūsdienu sabiedrībā sociāli un ekonomiski apspiestas būtnes, bet gan atkritušās kristietības izpausme, kas stāsies pretī Dieva gala laika ļaudīm (Atkl 13:15).

Treškārt, Bābele nes pasaulei viltus glābšanas vēsti. Tā “ar savas netiklības kaismes vīnu ir apdzirdījusi visas tautas” (Atkl 14:8). Bābeli virzošais spēks ir kaisme nevis Gara apspīdēts prāts. Daloties ar garīgās netiklības vīnu, Bābele ir kļuvusi par neuzticīgu sievu, un šī neuzticība ir pret Kungu. Vecajā Derībā Israēla neuzticība Dievam izpaudās kā savienību veidošana ar citām tautām, lai pasargātu sevi (Ec 16:26–29), kā arī citu tautu reliģisko prakšu un ticības pieņemšana (Jer 2:20, 21; Ec 6:9; 16:23). Abas bija atkrišanas iezīmes (Ps 106:35–39). Atklāsmes grāmatā Bābele tiecas stiprināt zemes

ķēniņus (Atkl 17:12, 13) un atbalsta pievilšanu un pūķa pielūgsmi (Atkl 13:4).

Ceturtkārt, gala laika Bābeles celšanas procesā pūķis vērsas pie nekristīgās pasaules, lai vienotu to atkritušās kristietības uzskatos. Tas noteikti ir grūts uzdevums, jo planēta ir pilna ar dažnedažādām globālām reliģijām, naidīgiem politiskiem spēkiem, pretējiem domāšanas veidiem un pat ateismu un sekulārismu. Lai sasniegtu šo mērķi, pūķim visizdevīgāk būtu pielietot pārdabiskus fenomenus. Uzticības grozīšanai nav nekā efektīvāka par šķietami neapšaubāmu, pārdabisku pieredzi. Atklāsmes grāmata vēsta par lieliem brīnumiem, ko veiks pūķis un viņa aģenti, un to rezultātā notiks pagaidām neiedomājamas izmaiņas sociālajā, politiskajā un reliģiskajā pasaules kartē (Atkl 13:13, 14).

**Ne jau Lauva viņus uzvar,
bet gan Jērs ar savu
pienesto upuri un paveikto
darbu, mirstot par mūsu
grēkiem.**

Jēra uzvara

Ko īpašu Bābele piedāvā pasaulei? Bābele piedāvā pati savu glābšanas ceļu, sludinot viltus evaņģēliju. Dievs piedāvā pasaulei evaņģēliju glābšanai ar Jēra starpniecību, bet Bābele – savu vīnu. Vīnu bieži lieto kā simbolu Dieva glābjošajām svētībām, kas izlietas pār Viņa ļaudīm. Bābele sniedz saviem sekotājiem tādas “glābjošās svētības” kā garīgo netikumību. Vecajā Derībā vīns nosaukts par “sarkanajām vīnogu asinīm” (piem. 5Moz 32:14) – izcils simbols Jēzus asinīm/dzīvībai. Vakarēdienā Kungs piedāvāja Saviem mācekļiem vīnu, kas simbolizē grēku piedošanai atdoto dzīvību (Mt 26:28) – tā ir evaņģēlija labā vēsts. Jāņa evaņģēlijā Jēzus piedāvā Savas asinis kā grēcinieka vienīgo dzīvības avotu (Jņ 6:53, 54; sal. Jņ 19:34). Dodot zemes iedzīvotājiem savu vīnu, Bābele sludina viltus evaņģēliju, kas it

kā esot pamatots ar neredzētiem brīnumiem, ko veicis pūķis un viņa aģenti (Atkl 13:13, 14; 16:13, 14). Šis viltus evaņģēlijs ir nosaukts par “netiklības kaismes vīnu [atkritušās mācības]” (Atkl 14:8). Tas ir cilvēcei domātā dievišķā plāna izkropļojums, līdz ar to garīga neuzticība/netiklība.

Cilvēce sašķelsies, kad Kristus glābjošais evaņģēlijs sadursies ar viltus glābjošo evaņģēliju, ko nes pūķis/kritušais ķerubs. Rezultātā Bābele kritīs, un šai krišanai būs divi posmi. Pirmais ir garīgais, kas vēl tikai veidojas. Tas piepildīsies, kad agrīnajā draudzes vēsturē iesākusies atkrišana sasniegs kulmināciju atkritušās kristietības atkalapvienošanā. Kamēr tas nav noticis, Bābeles pilnība vēl nav sasniegta. Otrā krišana notiks līdz ar Kristus Otro atnākšanu, un tās iznākums būs galēja Bābeles sakāve. Jānis saka, ka tajā laikā “lielā pilsēta sadalījās trīs daļās” (Atkl 16:19).

Jautājumi pārdomām:

- 1. Kā mēs savā dzīvē varam izvairīties no “Bābeles” domāšanas?**
- 2. Kāpēc Atklāsmes grāmatas vēsts par Bābeles krišanu ir labā vēsts tiem, kas seko Jēram visos ceļos?**

- 3. Mēs bieži lasām par “viltus” ziņām, un Atklāsmes grāmatā tiek norādīts uz “viltus” trīsvienību, kas cenšas atdarināt svēto Trīsvienību. Kas jāievēro, lai neuzķertos uz “viltus” trīsvienības krāpšanām?**

Nesvētā trīsvienība nav spējīga palikt vienota Jēra priekšā (sal. 1Moz 11:8): “Tie karos pret Jēru, un Jērs viņus uzvarēs.” (Atkl 17:14) Ļaunie centīsies paslēpties “no Jēra dusmām” (Atkl 6:16). Ne jau Lauva viņus uzvar, bet gan Jērs ar savu pienesto upuri un paveikto darbu, mirstot par mūsu grēkiem. Jērs iemieso evaņģēliju un iziet no konflikta kā uzvarētājs.

Secinājumi

Bābele vēl nav atklājusies pasaulei visā savā pilnībā. Kā iepriekš minēts, atkrišanas process ir sācies jau agrīnajā kristīgajā draudzē un kulmināciju sasniegs īsi pirms Kristus nākšanas (2Tes 2:1–10). Mums jāseko līdzī tam, kas notiek attiecībās starp protestantiem un katoļiem, it īpaši katoļu ietekmei dažādās pasaules daļās, pat

nekrīstīgo reliģiju vidū. Pasaule strauji mainās, un mums priekšā ir arvien nozīmīgākas pārmaiņas, it īpaši reliģijā. Šajā laikā mūsu pienākums ir sludināt Jēzus Kristus evaņģēliju kā vienīgo glābšanas ceļu, stāstot pasaulei par gaidāmajiem notikumiem. “Varbūt mums nav daudz piebilstama atsevišķos jautājumos attiecībā uz Romas varu un pāvestību, bet vajadzētu pievērst uzmanību tam, ko, Dieva Gara iedvesmoti, rakstījuši pravieši un apustuļi.”²

¹Ja nav norādīts citādāk, Bībeles citātiem izmantots jaunais tulkojums latviešu valodā (2012).

²Ellen G. White, “Counsels to Writers and Editors” (Nashville: Southern Pub. Assn., 1946), p. 65.

